

Spm. nr. S 419

Til *arbejdsministeren* (23/1 92) af:

Grete Schødt (S):

»Skal en efterlønsmodtagers løn for udført arbejde som kørelærer på en knallertskole omregnes efter arbejdsløsheds-kassens omregningssats, eller tæller timetallet i de 200 timer, der må arbejdes uden modregning i efterlønnen?«

Begrundelse

Baggrunden for spørgsmålet er en efterlønsmodtagers beskæftigelse som kørelærer på en kommunal knallertskole, hvor timelønnen er 193,30 kr., der udbetales i henhold til det faktisk udførte antal timer. Det ønskes oplyst, om der skal ske omregning, eller om timetallet tæller i opgørelsen af de 200 timers beskæftigelse, en efterlønsmodtager må have uden modregning i efterlønnen.

Foreløbigt svar (29/1 92):

Arbejdsministeren (Kirkegaard)

Det er fastsat i Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringens bekendtgørelse om arbejde i efterlønperioden, at opgørelse af arbejdstiden inden for 200 timers-begrænsningen som hovedregel sker på baggrund af de faktisk anvendte timer.

Arbejdstiden skal dog beregnes ved omregning ved brug af omregningssatsen, hvis enten arbejdstiden ikke eller kun vanskeligt lader sig kontrollere eller efterlønsmodtagerens indtægt er væsentlig højere end sædvanlig løn for tilsvarende arbejde.

Det fremgår af begrundelse for spørgsmålet, at spørgsmålet er stillet på baggrund af en konkret sag, hvor arbejdet som kørelærer på en kommunal knallertskole aflønnes med en timeløn på 193,30 kr., der udbetales i henhold til det faktisk udførte antal timer.

Under forudsætning af at arbejdsgiveren (kommunen) kan kontrollere arbejdstiden og timelønnen svare til den sædvanlige timeløn for arbejde som kørelærer på en (kommunal) knallertskole, vil der således ikke blive tale om omregning, men opgørelsen af arbejdstiden skal ske alene på grundlag af de faktiske arbejdstimer.

Jeg kan imidlertid som arbejdsminister alene udtale mig om de generelle regler på området, men ikke gå ind i en vurdering af den konkrete sag. Det er som bekendt arbejdsløsheds-kassen, der træffer afgørelse i 1. instans med klageadgang til Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen og Arbejdsmarkedets Ankenævn.

Spm. nr. S 425

Til *socialministeren* (24/1 92) af:

Inger Stilling Pedersen (KRF):

»Hvilke initiativer vil ministeren tage for at nedbringe behandlingstiden i sociale sager?«

Begrundelse

Det er fuldstændig urimeligt, at den offentlige forvaltning er meget længe om at behandle en sag. I de fleste sager er der behov for en hurtig afgørelse. Som et eksempel på en urimelig langvarig sagsbehandling kan nævnes, at en mand ifølge Randers Amtsavis den 24. januar 1992 har måttet vente et år på at få en ny invalidebil, efter at hans tidligere invalidebil var blevet totalskadet.

Det må være muligt at få forenklet sagsbehandlingen, så der kan fastsættes rimelige tidsgrænser for en sags behandling.

Svar (29/1 92):

Socialministeren (Else Winther Andersen):

I begrundelsen for spørgsmålet har spørgeren henvist til et konkret tilfælde, hvor en ansøger havde måttet vente op til et år på at få en ny invalidebil.

Uden at kunne kommentere den konkrete sag vil jeg gerne fastslå, at en så lang sagsbehandlingstid for en afgørelse om en ydelse efter den sociale lovgivning er klart uacceptabel.

Jeg er derfor meget opmærksom på, at reglerne i den sociale lovgivning skal være så enkle som muligt, og at systemet bør være indrettet på, at afgørelserne bliver truffet så tæt på borgeren som muligt.

Netop med henblik på at nedbringe sagsbehandlingstiden for invalidebiler og førtidspensioner fremsatte jeg i januar sidste år et lovforslag (L 62), hvorefter afgørelseskompetencen i disse sager skulle udlægges til kommunerne, således at den toledede sagsbehandling, hvor